

Els pactes del Majèstic

La realitat rebutja la tirania del temps i no acostuma a entendre de calendaris, però sovint la casualitat provoca unes coincidències ben desafortunades. Comentava Antoni Rovira i Virgili a [Els darrers dies de la Catalunya Republicana](#) (pàg. 116-118) la infinita tristesa –combinada amb una sensació de ràbia– que li produïa el fet que el revoltat exèrcit franquista entrés a la capital de Catalunya precisament el 26 de gener del 1939, quan es complien gairebé tres-cents anys de victòria a Montjuïc de les tropes catalanes i franceses contra les de Felip V.

No és òbviament equiparable, però també resulta descoratjadora la pràctica coincidència del primer aniversari de la manifestació del 10 de juliol amb el pacte que ha arribat CiU amb el PP per a poder aprovar els pressupostos d'enguany. Amb un any de diferència, s'han produït una de les més grans i indiscutibles demostracions de la defensa de la irrenunciable dignitat del nostre poble i una de les mostres més flagrants de submissió i renúncia del nostre Govern.

Ja [advertirem](#) –o més aviat denunciarem, en la modesta mesura de les nostres possibilitats– els riscos i perills que comportaria per a la mateixa Convergència (i el que és mil vegades més important, per al país) el seu acord amb els màxims representants a casa nostra de l'anticatalanisme i del monolític i totalitari integrisme unitarista espanyol. Si l'arriscada aposta d'ERC i d'IC pel Tripartit –sobretot pel segon– suposà un sever reforçament de la mentalitat *regionalista* de Catalunya, l'entesa amb el PP implicà el darrer cop de falç... contra la dignitat i la realitat nacional del nostre país.

En aquest sentit, tot i el seu biaix interessat i partidista no poden ésser més escaients les declaracions d'Uriel Bertran, acusant CiU de convertir aquests acords en el “cavall de Troia” que permeti al PP conquerir i controlar la política catalana. Referir-se a “conquerir i controlar” és certament hiperbòlic, però si sembla evident que el pacte li permetrà al PP ocupar un espai i obtenir un protagonisme que fins ara mai no havia obtingut, la qual cosa li permetrà seguir llaurant amb major intensitat el seu rònc i perillós espanyolisme anticatalà.

Per contra, per més que s'hi escarrassin repetint-ho fins a la sacietat, no tenen cap raó ni sentit les crítiques al pacte que reitera, dia sí, dia també, el PSc. Una cosa és que hagi produït els efectes que esperaven la seva estratègia de llançar a Convergència en braços del PP –de *condemnar-la* a pactar, per dir-ho en termes sartians–, usant com a excusa l'ampliació d'una supressió de l'Impost sobre Successions i donacions que ells encetaren, i una altra ben distinta, incoherent i pregonament devastadora per al país, és que no tan sols no assumeixin la seva part de responsabilitat, sinó que tinguin la poca vergonya d'emprar com a arma contra els seus oponents el mateix pacte que ells han provocat...

Amb major raó si tenim en compte que el partit que més sovint i de manera continuada ha pactat amb el PP no ha estat CiU sinó el PSC-PSOE. Una realitat tan indiscutible que no cal recórrer a les heme-roteques per a constatar-la. N'hi ha prou amb un xic de memòria (tan sols l'acord amb el PP li permet al PSE-PSOE seguir governant Euskadi) i amb els fets de la darrera setmana (primer rebutjar la incorporació del català com a llengua d'us a la Unió Europea, i, tot seguit i en conseqüència, admetre que l'etiquetatge es faci almenys en una de les llengües *oficials* de la mateixa).

Si convenim en definir com un greu, gravíssim error de Convergència l'acord –confiem que puntual– dels pressupostos, quin qualificatiu ens hauria de merèixer el Pacte del Majèstic permanent i sense contraprestacions que manté el PSc-PSOE amb el PP des de fa tants anys?

dimarts, 12 de juliol del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

